

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. V. C.**, zastoupen Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 1. 10. 2019, č. j. 59 A 90/2018 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 11. 2016, č. j. OAM-37944-40/DP-2015, bylo vysloveno, že se zamítá žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a dále vysloveno, že povolení k dlouhodobému pobytu se žalobci dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) neuděluje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky (neplnění účelu dříve povoleného dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny).

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MV-13815-4/SO-2017, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, o které rozhodl krajský soud shora označeným rozsudkem, jímž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění zejména uvedl, že jiná závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý právní pojem. Nejvyšší správní soud se k němu v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, vyjádřil tak, že uvedený neurčitý pojem jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně odůvodnit právní kvalifikaci jednání cizince. Dále konstatoval, že „*použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právní normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. Právní normou nelze postihnout celou šíři možných překážek, které mohou v praxi nastat, a nelze proto kasuisticky specifikovat jednotlivé skutkové podstaty. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je následně podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem.*“ V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud potvrdil závěry správního orgánu v rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu, kdy správní orgán aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnil a specifikoval tak, že závažnou překážku spatřuje v neplnění účelu pobytu. Krajský soud dále uvedl, že pobyt cizince na území České republiky není samoučelný. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 - 20). Judikatura Nejvyššího správního soudu dále opakovaně potvrdila, že neplněním účelu dlouhodobého pobytu dochází k naplnění pojmu závažné překážky pobytu cizince na území. Z judikatury správních soudů však současně vyplývá, že správní orgány mají povinnost posuzovat okolnosti konkrétního případu, resp. délku neplnění účelu pobytu. Teprve neplnění účelu po převážnou část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přitom představuje závažnou překážku pobytu cizince. K tomu poukázal mj. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, a ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území neplnění účelu pobytu po dobu 7 měsíců z naposledy povolených 24 měsíců, neboť po převážnou část povoleného pobytu žalobce účel pobytu plnil. Sankcionovat pozdější podání žádosti neudělením dlouhodobého pobytu považuje krajský soud v daném případě za nepřiměřeně přísné. Pro úplnost krajský soud dodal, že z evidence cizinců zjistil, že žalobci byl pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny povolen již od 9. 7. 2012. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal jako důvodnou již první námitku, nezabýval se námitkou nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života. V obecné rovině pouze dodal, že s ohledem na stávající judikaturu nesdílí názor žalovaného, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (podpůrně poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29).

III.

[4] Proti rekapitulovanému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro zrušení jeho rozhodnutí. Stěžovatel je s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu názoru, že pokud cizinec získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k tomuto účelu náležitě využívat. Pokud cizinec účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, nenaplňuje, je namísto mu toto povolení neprodloužit. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že neplnění účelu pobytu po dobu 7 měsíců z naposledy povolených 24 měsíců nepředstavuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, neboť po převážnou část povoleného pobytu účastník řízení účel pobytu plnil. Stěžovatel má za to, že v neplnění účelu dlouhodobého pobytu po uvedenou dobu lze shledat existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Stěžovatel tedy setrvává

pokračování

na svém závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě v souladu se zákonem, pokud sedmiměsíční neplnění účelu pobytu považoval za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území a jeho žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. Stěžovatel dále polemizoval s dílčími závěry krajského soudu. Zejména uvedl, že nepřípadný je poukaz krajského soudu na skutečnost, že žalobci byl pobyt za účelem společného soužití rodiny povolen již od 9. 7. 2012. Nepřípadná je i argumentace krajského soudu v tom smyslu, že nesdílí názor žalovaného (stěžovatele), že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížným důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“. Výše uvedené požadavky dopadají

i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně a srozumitelně vypořádat námitky účastníků řízení. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25).

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[10] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval jádrem souzené věci, tj. otázkou, zda krajský soud pochybil, pokud zrušil rozhodnutí žalovaného (stěžovatele). Stěžovatel je názoru, že nebyly splněny podmínky pro zrušení jeho rozhodnutí.

[11] Dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*

[12] Dle § 46 odst. 1 citovaného zákona: *Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

[13] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

[14] Výkladem uvedených ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Z jeho judikatury předně vyplývá, že neplnění účelu povoleného pobytu lze v obecné rovině považovat za jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015 - 144). Jak však správně akcentoval již krajský soud, vždy je třeba posuzovat okolnosti konkrétního případu, resp. délku neplnění účelu pobytu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, uvedl, že městský soud se měl zabývat tím, „zda žalobce svým jednáním skutečně účel předchozího uděleného pobytu nenaplnil a zda toto jednání představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky (...). Městský soud v Praze byl přitom povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu, tedy především to, po jak dlouhou dobu žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával a z jakých důvodů.“ Obdobně v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, Nejvyšší správní soud uvedl, že „aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období

pokračování

alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze hovořit o „jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“. Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014 - 97, podle něhož „nikoliv každé neplnění účelu pobytu automaticky představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území.“ V rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. Ostatně samotný zákon o pobytu cizinců výslovně vždy příslušný druh povolení k dlouhodobému pobytu označuje jako povolení za určitým účelem (např. „za účelem společného soužití rodiny na území“). Právě plněním tohoto účelu se měly správní orgány zabývat (jak se stalo například ve věcech, o nichž rozhodoval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněných rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, a ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Pobyt na území České republiky během dvouletého období v celkové délce tolika 63 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Protože byla správní rozhodnutí založena právě na tomto závěru, měl krajský soud přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.“

[15] Obdobně vyznívají i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Azs 262/2016 - 41, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019 - 36. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu předchozího pobytu po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum (nebo povolení) k pobytu za účelem podnikání (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 - 50). Jak správně poukázal krajský soud v nyní posuzované věci, z hlediska posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je potřeba hodnotit zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, závažnou překážkou prodloužení pobytu je pak neplnění účelu po „většinu doby“ povoleného pobytu.“ (důraz přidán).

[16] V nedávném rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dojde-li správní orgán k závěru, že žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu neplnil, nelze toto neplnění účelu automaticky považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a jeho žádost tak automaticky zamítnout. Neplní-li cizinec – žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu, správní orgán podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší platnost uděleného povolení. Zákonodárce v § 37 odst. 1 písm. b) výslovně uvádí jako důvod pro zrušení uděleného povolení právě neplnění účelu. Oproti tomu v situaci, kdy cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, požádá o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán toto povolení neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení však výslovně neplnění účelu jako důvod pro neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu neuvádí. (...) Nejvyšší správní soud přitom dříve ve svých rozhodnutích sledal neplnění účelu pobytu jako existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území např. v situaci, kdy tento účel nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu. (...) Závěr o nenaplnění účelu, pro který bylo cizinci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, však automaticky nespovídá o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Jinak řečeno – skutečnost, že cizinec neplní účel povoleného pobytu, neznamená povinnost správního orgánu povolení k dlouhodobému pobytu neudělit. S ohledem na nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu je nutné zohlednit, zda konkrétní jednání cizince spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu skutečně představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Již ze samotné dikce zákona je pak zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku.“ Musí jít tedy o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“ (důraz přidán). Obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019 - 32, ve kterém se s poukazem na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu rovněž akcentuje, že za závažnou překážku

prodloužení pobytu cizince je pak třeba považovat situaci, kdy „*účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu.*“

[17] Z uvedených judikатурních východisek vyšel i krajský soud, který akcentoval konkrétní skutkové okolnosti, resp. délku neplnění účelu pobytu, a na základě toho dovedl nepřiměřenost předmětného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území neplnění účelu pobytu po dobu více než 7 měsíců z naposledy povolených 24 měsíců, neboť po převážnou část povoleného pobytu žalobce účel pobytu plnil. Pohledem uvedené judikatury nelze krajskému soudu jeho závěr vytknout. Uvedený závěr konvenuje shora označené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které je závažnou překážkou prodloužení pobytu neplnění účelu po „většinu doby“ povoleného pobytu. Z důvodu, že krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než aprobovat nosný závěr krajského soudu, pro který zrušil rozhodnutí žalovaného. V důsledku toho nebylo lze shledat případnou ani polemiku stěžovatele s dílčí argumentací krajského soudu v tomto směru.

[18] Soud dodává, že z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu pojmu jiná závažná překážka. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 - 53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, podle něhož: „*se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit.*“ Výkladem uvedeného pojmu se soud zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, kde mj. uvedl, že: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69).*“

[19] Ani stěžovatelem akcentovaná argumentace krajského soudu obsažená v bodě 20 rozsudku („*Pro úplnost soud dodává, že z evidence cizinců zjistil, že žalobci byl pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny povolen již od 9. 7. 2012.*“) nevyvolává nutnost kasace rozhodnutí krajského soudu. Uvedenou větu krajský soud uvedl pouze nad rámec shora uvedeného, kde se podrobně vyjádřil k tomu, z jakého důvodu nelze neplnění účelu pobytu žalobce považovat v daném konkrétním případě za závažnou překážku. Jinak řečeno, krajský soud se primárně zabýval otázkou plnění účelu dlouhodobého pobytu během platnosti posledního povolení k pobytu (tj. od 23. 12. 2013 do 22. 12. 2015) a teprve nad rámec výše uvedeného (pro úplnost) poukázal i na celkovou délku pobytu žalobce na území České republiky.

[20] Krajskému soudu nelze vytýkat ani jeho navazující závěr, že „*s ohledem na stávající judikaturu nesdílí názor žalovaného, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či žalobcem citovaný rozsudek téhož soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29).*“ Ačkoliv je pravdou, že oba uvedené rozsudky se nezabývaly identickou skutkovou a právní situací, jaká panovala v nyní posuzované věci, vyplývá z nich obecný závěr, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29: „*Stěžovatelka se dále domáhá posouzení dopadů rozhodnutí žalované do svého soukromého a rodinného života. Krajský soud,*

pokračování

stejně jako před ním žalovaná, vycházel z toho, že zákon o pobytu cizinců s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaného podle § 77 odst. 1 nepočítá, a tudíž je není třeba provádět. S tím však Nejvyšší správní soud nesubhlasí. Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30).“ Obdobně viz i pozdější judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30, podle něhož: „Stěžovatelka nepochybně, že správní orgány vůbec nehodnotily přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Namítá však, že takový postup byl správný, neboť při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro nesplnění podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadu neposuzuje. Takový názor NSS nesdílí. NSS konstantně judikuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 83/2015 - 31 a citoval z něj závěr, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, je třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce.“

[21] Z uvedených důvodů proto nelze souhlasit se stěžovatelem, že jsou dány důvody ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud žádný takový důvod na podkladě kasační stížnosti a skutečností, k nimž je povinen přihlížet *ex officio*, neshledal. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel (žalovaný) v řízení úspěch neměl a žalobce žádné náklady nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 20. února 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu